

[Socialministeren.]

nerne er de nærmeste til at kunne bedømme, hvordan en sag eller et problem kan løses bedst netop i det lokale område, som vedkommende kommune danner.

I bistandslovsforslaget er der jo taget hensyn til det på den måde, at der skal laves en plan over de sociale aktiviteter og faciliteter, og det er en plan, som skal godkendes af amtet. Jeg er nogenlunde sikker på, at disse planer er rummelige nok, bare vi magter at få dem gennemført.

Til det direkte spørgsmål fra fru Eva Gredal, om jeg vil være indforstået med, at der ydes ekstrabeløb til forsøg, kan jeg kun sige, at det vil jeg da være, men jeg synes i og for sig ikke, det er noget, vi behøver at drøfte i forbindelse med dette lovforslag.

Hr. Erlendsson pegede på, at det sandsynligvis ville give en væsentlig stigning i personaleforbruget, og at dette er påpeget i perspektivredegørelse II. Det er jo nok således, at uanset om vi gennemfører dette her, vil der blive tale om stigning i personaleforbruget i den sociale sektor, og det, at vi nu samler tingene sammen i én lov og samler tingene sammen i et enstrengt system, skulle i sig selv alt andet lige give en personalebesparelse. Hvis der er tale om en personaleforøgelse, må det ligge i, at man samtidig udbygger det sociale serviceapparat.

Til hr. Erlendssons tale om, hvad der er sket i Christiania osv., må jeg sige, at jeg føler ikke, jeg er berettiget til her fra talerstolen at redegøre for, hvad jeg ved om den sag.

Fru Grethe Philip nævnte forskellige ting og spurgte, hvor vi skal placere revalideringsopgaverne, idet hun nævnte, at der burde placeres revalideringsfolk i amterne — det vil vel sige i amternes sociale centre — til rådgivning for de mindre kommuner. Det mener jeg helt sikkert må være meningen. Når amterne skal være rådgivende for kommunerne, er det jo ikke mindst i de vanskelige revalideringssager, der er et stærkt behov, så jeg går ud fra, at det er en selvfølge, at amterne også skal dække det, og at man derfor sørger for at tiltrække sig nogle af de revalideringseksperter, som findes rundt om i centrene.

Med hensyn til finansieringen, som jeg har omtalt, var fru Grethe Philip også inde på spørgsmålet om bloktilskud; men så

sagde fru Grethe Philip videre, at det sandsynligvis vil gå således, at det, vi nu sætter i gang eller forøger i henseende til opsøgende og forebyggende arbejde, sandsynligvis vil give en stærk vækst i de sociale udgifter.

Det er muligt, at fru Grethe Philip har ret i det, men det er nu min opfattelse, at hvis der skal være nogen mening i opsøgende og forebyggende arbejde, skal målet være derigennem at nedsætte behovet for egentlige udgifter senere hen. Men det er jo således, at når man går ind i et forebyggende arbejde, har vi øjeblikkelig en række investeringer på halsen, mens gevinsten først virkelig fremkommer på et senere tidspunkt, måske et flere år senere tidspunkt som et resultat af det forebyggende arbejde. Hvis ikke det skulle være tilfældet, falder meget af min interesse for at gennemføre en sådan systemændring, som ligger i at gå ud i et opsøgende og forebyggende arbejde.

Hr. Simonsen nævnte, at sygesikringen var et dårligt eksempel på nedsættelse af personaleforbruget. Det mener jeg nu er ganske modsat; jeg mener, der er meget færre mennesker beskæftiget med sygesikring og dagpenge tilsammen, end der var i sygekasseordningens administration hidtil. Jeg ved med sikkerhed fra sygesikringen, at der er sket en kolossal reduktion af personalet. Det kunne være blevet endnu mindre, hvis folketinget i rette tid havde fået ophævet gruppe 2-området, så vi havde været fri for den specielle administration, der er for dette område. Jeg tror, at hvis vi får talt personalet op i det område, vil det vise sig, at der er sket en væsentlig besparelse; det skulle der også gerne være, for der er ofret mange penge på edb-siden.

Jeg var glad for at høre centrum-demokraternes repræsentant udtale, at vi må se i øjenene, at den vækst i andelen af nationalproduktet, som socialområdet har lagt beslag på i de senere år, ikke kan fortsætte.

Hr. Kurt Brauer var også inde på spørgsmålet om finansiering og igennem finansiering at sikre en inspiration for kommunerne til at gå ud i rådgivningen og det forebyggende arbejde, og det er jeg sådan set ikke uenig i. Om vi så kan finde en løsning, der kan tilfredsstille alle synspunkter, er noget andet, men vi må håbe, at det kan lykkes i udvalgsarbejdet.

Fru Inge Krogh gjorde opmærksom på, at